

# Hajnaltól reggelig

E szép és otthonos világban  
derűsen csillognak a kések,  
s a hajnal csodaszép – ezért is  
nem mulasztják el a szegények.

A holddal áradt vizeket  
kihúlt szellőcske gyűri ráncba,  
az ág közt óvakodva leng  
a jóllakott szemek parázsa.

A fák csupasz magányukat  
emelgetik: párjuk szerelmét,  
s egymásnak vetett vállukat  
összetartja a meztelenség.

Most én is így állok veled,  
e szép világ magába békít,  
aludj csak! majd felkeltelek,  
mire a csillogás megéri.

1967. december / WM KGY 2015.26.1. / Szegedi Egyetem, 1970 / 2;  
*Magdolna-zápor*, 1975

---

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)